

**வாமன் !**

அவனோரு நல்ல மனிதன்.

அதற்கு அப்பால் - எங்களுக்கு ஒரு அற்புதமான நண்பன்.

தனித்த சிலரோடு மட்டுமல்லாமல், பரந்து எல்லாரோடும் நட்பைப் பேணிய ஒரு நிறைந்த பண்பாளன்.

கூட இருந்த அத்தனை பேரிலுமே அன்பு கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், அக்கறையாகவும் இருந்த உற்ற தோழன்.

எந்த நேரமும், ஏதோ ஒரு வகையில் தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு எங்களுக்கு உதவிகள் செய்துகொண்டேயிருந்த துணைவன்.

எங்கிருந்து என்ன கதைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், கடைசியில் அவன் முடிக்கும் இடங்கள் எப்போதும் இரண்டு விடயங்களைத் தொனிப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கும்.

ஒன்று, எங்களை நல்லவழிப்படுத்துகிற விதமான நல்ல புத்திமதிகள் - அறிவுறுத்தல்கள் - ஆலோசனைகள்.

அடுத்தது, கரும்புலித் தாக்குதல்கள்; இலக்குகள்; வழிமுறைகள்; உத்திகள்.

" நல்லதான ஒரு வாழ்வைத் தந்தருள்க!" என்று கடவுளிடம் மன்றாடித் திரும்பும் எங்கள் சமூக வாழ்வியக்கத்துக்குள்விருந்துதான் அவனும் புறப்பட்டான்.

**ஆனால் -**

" நல்லதான ஒரு சாவைத் தந்தருள்க!" என்றதான், இறைவனின் சன்னிதானங்களில் அவன் இறந்து வேண்டிக்கொண்டு திரிந்தான்.

ஒரு கரும்புலித் தாக்குதல் வாமனின் கனவு!

ஒரு கரும்புலித் தாக்குதலே வாமனது நினைவு!

பகைவனின் நெற்றியில் வெடிக்கும் ஒரு தாக்கத்தைத் தாங்கியே அவனது சொல், செயல், சிந்திப்பு எல்லாமே.

தளபதிகளுக்கு அலுப்புக் கொடுத்துக் கொடுத்து, ஒருவழியாக அந்த வாய்ப்பைப் பெற்றபோதும், அவனுக்குரிய சந்தர்ப்பம் சரிப்பட்டு வராமல் இழுபட்டுக்கொண்டே போனபோதுதான் -

கடவுளின் திருப்பாதங்களில்கூட போய் விழுந்து வேண்டத் துவங்கினானாம்.

சாவும், அழிவும், பட்டினியும், துயரமுமே நாளாந்த வாழ்வாகிப் போன தமிழிழத்தின் தென் பிராந்தியத்திலிருந்து. இழப்புக்களால் உரமேறி வந்தவன் தானே அவன்!

அதனால்தானாக்கும் - அப்படி ஒரு சுதந்திர வேட்கை அவனுக்குள் இருந்திருக்கின்றது.

இந்தியர் காலம் -

எங்கள் போராட்ட வரலாற்றின் இருண்ட பதிவு.

அதுவரை - தானுண்டு, தன் வீண்டு என இருந்தவன் அதன் பிறகு - தனக்கென ஒரு நாடும் உண்டு என்று புலியாகி வந்தான்.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு இரவு!

கோயில்போர்திவு - கிராமத்தில் ஒரு சின்னக் குடிசை.

தொட்டிலில் ஆடி, " குவா குவா " சத்தத்தோடு கண் சிமிட்டினான் அந்தக் குழந்தை. ரவிக்குமார் - ஆசையாக அவர்கள் இட்ட திருநாமம்.

அப்பா கந்தசாமி; அம்மா யோகம்மா.

வீட்டில் - பூர்விகச் சொத்து என்று சொல்ல அவர்களிடம் இருந்தது, வறுமை ஒன்று தான்.

பாவம்.

தன்னந்தனியாக எல்லாப் பரங்கனையும் தலையில் சுமந்தார் தந்தை,

தாயின் மடியில் அழகாய்ச் சிரித்த அந்தக் குழந்தை, தாயக மடியில் தவழ்ந்து, விழுந்து விழுந்து, எழுந்து நிமிர்ந்து உயர்ந்த போது - சலசலத்து ஓடும் அந்த எழிலான அருவிகளில் குதித்து நீராடி மகிழ், அவனுக்கு நேர மிருக்கவில்லை.

பள்ளிக்கு நடந்த பிழைப் பாதங்கள், மீதி நேரங்களில் - வயலுக்கு நடக்கவேண்டியிருந்தது.

சின்னப் பையன் - மாடாய் உழைத்தான்.

வரம்புகளுக்குள்ளே - வியர்வைச் சகதியில் வறுமை மூழ்க, மெல்ல மெல்ல அவர்கள் உய்யத் துவங்கினார்கள்.

இந்திய நெருக்கடி: அடிவருடிகளின் அநர்த்தங்கள்; நிம்மதி இழந்துபோன வாழ்வு.

திடீரென -

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து கொஞ்சம் இளை யோரைக் காவவில்லை.

முதுகின் அடர்ந்த காடு.

நெடித்துச் சடைத்த, தடித்த மரங்களின் கீழ் அவர்கள் களைத்தார்கள்.

இந்தியர்கள் வளைத்துத் தாக்கியபோதும், இடமமாறி இடம்மாறி அதற்குள்ளேயே.

ஓடி..... கயிறேறி..... மூடை தூக்கி..... ' சயிட்ரோவில் ' வாந்தியெடுத்து. ' குறோன் ' இடித்துப் பய்ந்த முழங்கையில ரத்தம் ஒழுக ஒழுக அணிவகுத்து..... அணி நடந்து..... புலிக் கொடியின் கீழ் உறுதிப் பிரமாணம் எடுத்து.....

சிரான உணவில்லை, ஒழுங்கான உறக்க மில்லை, தேவையான உடையலலை, நேயற்கு மருந்தமில்லை, நிலையாக ஒரு இடமில்லை..... ஆனாலும் ஓயாத பயிற்சி.

முடிந்தபோது - தளராத புலிகளாகக் கள மாடத் தயாராக உருவாகியிருந்தவர் அவர்கள். ரி. 56 உம் கையுமாக வெளியில் வந்தான் வாமன்.

மன்றே அவனது முதற்களம்.

இரும்புப் பாலத்தடியில் ஒரு பதுங்கித் தாக்குதல்.



## கப்டன் வாமன்

நெடுநாளாக எனது மனதில் கிடந்த

இந்த மிகப் பெரிய ஆசை

நிறைவேறும் நாள் நெருங்கிவிட்டது

இலக்கு - இந்திய வல்லரசின் ஒரு தரைப் படை ரோந்து அணி.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தலை சிறந்த சேனாதிபதிகளில் ஒருவரும், தென் பிராந்தியத் துணைத் தளபதியுமான டென்பரி என்ற கேணல் நீகன், களத்தில் நின்று வழி நடாத்திய அதிரடி.

நடு வீதியில் -

30 இந்தியச் சிப்பாய்கள் பிணங்களாய்ச் சுருண்டார்கள்.

தென் தமிழிழத்தின் நிகழ்வுகள் பற்றித் தான், எப்போதும் அந்த மைத்தனுக்குப் பெரிய கவலைகள்.

கடற்கரை மணலில் நடந்து கால் நனைக்கிறபோது, பக்கத்தில் நடந்து கதைகள் சொல்லுவான்; சண்டைப் படகின் இயந்திரத்தைப் பழுது பார்க்கிறபோது, அருகில் அமர்ந்து சோகம் சொல்லுவான். ' பிபரி கலிபொர் ' சுழற்றித் துப்புரவு செய்திற்போது, கூட இருந்து துயரம் விவரிப்பான்.

சிறைத்தழிந்துபோய்க் கிடக்கும் எங்கள்

மண்ணில் அந்த இன்னொரு தருவத்தை, கண்களுக்கு முன்னால் அவன் விவரிப்பான்.

உயிருக்குள் இரத்தம் வடியும்.

" அந்தச் சணங்கள் பாவம் மச்சான் " எனும்போது -

அவனைப் பார்க்கப் பாவமாய் இருக்கும்.

" அங்கையும் நாங்கள் கரும்புலித் தாக்குதல்களைச் செய்யவேண்டும்; அப்பதான் சிங்களவனைக் கலைக்கலாம்."

அவனுக்குள் அது பெரியதொரு ஆசை - வேட்கை.

சுயீனமாக மருத்துவமனையில் படுத்திருந்த வனுக்கு, பூநகரி அடிக்கும் சேதியைச் சொன்னார் பார்க்கப்போன ஒரு நண்பன்.

துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு முகாமிற்கு அன்றே வந்து சேர்ந்துவிட்டான் வாமன்.

' ஒப்பறேசன் தவளை '

பாசறையிற் படையெடுப்புக்கான தயார்ப்படுத்தல்.

தளபதி குழுக்களை ஒழுங்குபடுத்தியபோது, அமைதியாக நின்று பார்க்குக்கொண்டிருந்தவன் -

தாக்குதல் அணி எதிலும் தான் சேர்க்கப்படாததைக் கண்டதும் இடையில் புருந்து சண்டை பிடித்தான்.

" தம்பி உனக்கு ஏலாதென்..... " சொல்லி முடிக்க விடாமல் கரைச்சல் தந்தான்.

ஆய்க்கினை தாங்க முடியாமல் அவனையும் ஒரு அணியோடு இணைத்தார் தளபதி.

கனரக ஆயுதப் பிரிவில் அவன்.

பயிற்சிகள்.

மாதிரி உரு இலக்கை அவனது ' லோ ' அடி, இம்மியும் பிசுமால் நொருக்கியபோது -

தலைவர் தோள்களில் தட்டி வாழ்த்தினார்

இமைப்பரியாத தெம்பு.

சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற அந்த நாள்.

நாகதேவன்துறை நோக்கிய ஒரு நீருடக்கத் தாக்குதலணியில் வாமன்.

அந்த வரலாற்றுச் சிறப்பான நிலத்தை நோக்கி, எங்கள் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க படையெடுப்பு.

72 மணி நேரத்தின் பின் அங்கிருந்து நாங்கள் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தபோது, உலகம் பூநகரி பற்றியும் புலிகளைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தது.

வந்ததன் பின்னர்தான் கரும்புலித் தாக்குதலுக்கான அவனது நச்சரிப்பு உச்சநிலை அடைந்தது. அண்மைக்காலம்.

அவன் தாக்குதலுக்காகக் காத்திருந்த நாட்கள்.

" இனி என்ன மச்சான் பேசுவார்க்கை துவங்கப் போகுது, சமாதானம் வரப்போகுது, உனக்கு இடிக் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது..... "

நாங்கள் சுற்றிவர இருந்து அவனைக் கிண்டல் செய்வோம்.

" ஐயோ மச்சான் அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதேங்கோடா. என்னால் தாங்கலோது " - உண்மை யிலேயே வேதனைப்பட்டான்.

குலுக்கல்முறையில் தெரிவாகிய கரும்புலி வீரர்களுக்குள்ளும் அவன் எடுபடவில்லை.

அந்த நேரத்தில் அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

காவில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினான்; தானேதான் இடிக்கவேண்டும் எனத் தளபதியிடம் வேண்டினான்.

அவர்களில் யாருக்குத்தான் மனமில்லை; எல்லாரும் முரண்டு பிடித்தார்கள்; அத்தனை பேரும் " நாளை " என்று நின்றார்கள்.

இந்த ஆய்வம் - பூலோகத்தில் புலிகளிடம் மட்டுமே காணக்கூடிய ஆச்சரியம்.

பிரபாகரவின் பிள்ளைகளிடம் மட்டுமே பார்க்கக்கூடிய அந்த தேசுப்பற்றின் வெளிப்பாடு.

இறுதியில் -

தளபதியின் சொல்லுக்கிணங்க அவனுக்காக விட்டுக்கொடுத்து மற்றவர்கள்: ஒதுக்கினார்கள்.

கடற்புலிகளுக்கு வாமன் வந்த புதிதில் -

நீந்துவதிலிருந்து, படகோட்டுவதிலிருந்து, அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லிக்கொடுத்தது லக்ஷமன் தான்.

## எங்கள் கடல்

தமிழீழம் என்பது நிலப்பரப்பை மட்டும் உள்ளடக்கிய வீடயம் என்று பலரும் கருதுவது தவறு. தரையைப்போல பிரமாண்டமான ஒரு கடற்பரப்பையும் கொண்டமைந்தது தான் எங்கள் தமிழீழத் தாயகம். இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று சொல்லப்போனால், எமது தாயகத்தின் நிலப்பரப்பைவிட கடற்பரப்பின் விஸ்தீரணம் அதிகமானது என்ற பேருண்மையை, எமது மக்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஏறக்குறைய 1200 கி. மீற்றர் நீளமான கடற்கரையைத் தமிழீழம் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு நாட்டின் கடற்கரையிலிருந்து 19 கி. மீற்றர் தூர கடற்பரப்பு, குறித்த அந்த நாட்டிற்குச் சொந்தமானது என்று, சர்வதேச சட்டங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இதன் படி ஏறக்குறைய 23,000 சதுர கிலோமீற்றர் பரப்பளவான கடற்பரப்பு தமிழீழத் தாயகத்தின் ஒரு அங்கமாக இருக்கின்றது. அதேவேளை தமிழீழத்தின் நிலப்பரப்பு ஏறக்குறைய 19,000 சதுர கி. மீற்றர் ஆகும். எனவே, தமிழீழத் தாயகத்தைப் பொறுத்தவரை கடற்பரப்பில்தான் அதன் பெரும் பகுதியுள்ளது. இக் கடற்பரப்பை நாம் வெற்றிகொண்டே யாகவேண்டிய அவசியத்தை இப்போது உணரக்கூடியதாக உள்ளது அல்லவா.....?

ஆகக் கடைசியாக - சிவாவத் துறைக்கடல் சிலிர்த்த அந்தக்கரும் புலித் தாக்குதலைச் செய்தவரை! வாமன்!

16 வயதுப் பராயத்தில் ஒரு போராளியாக எழுந்துவந்தபோதும் சரி -

பின்னர் - பகைவனை எதிர் கொண்ட சண்டைகளில் நெருப்பென நின்று களமாடிய போதும் சரி -

இடையில் - தன்னாழினைச் சண்டையில் 'கால்கஸ்ரோ' ஷெல்லை விட்டதற்காக மா தக்கணக்கில் நின்று சமைக்கையிலும் சரி -

அடுத்தது - எதிர்பின் நெஞ்சுக்குள் வெடித்து வெல்லச் சந்தர்ப்பம் கேட்டு அழுதுகொண்டு திரிந்த நாட்களிலும் சரி -

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக - தலைவர் பிரபாகரனின் பாதுகாப்பிற்கான அதிசிறப்புப் படையணியில் ஒரு காவல் வீரனாய், அவரது நிழலென நின்றபோதும் சரி -

தேசத்தையும் தலைவரையும், மக்களையும் போராட்டத்தையும் அளவுகடந்து நேசித்த ஒரு உண்மை வீரன் அவன்.

கழுத்தில் கட்டிய 'சயனைட்' ஓக்கு எப்போதும் விசுவாசமாகவும், நம்பிக்கையாகவும் வாழ்ந்த விடுதலைப் புலி.

தமிழீழத் தனியரசின் உருவாக் கத்திற்காக இதயசுத்தியோடு உழைத்து வாழ்ந்து, செத்த ஒரு அப்பழுக்கில்லாத போராளி.

கடைசியாகத் தலைவர் வழியனுப்பி வைத்தபோது - அவருக்கென்று வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்திருந்த 'ரிசேட்' ஐ தன் அன்புப் பரிசாக அவருக்கு வழங்கினான்.

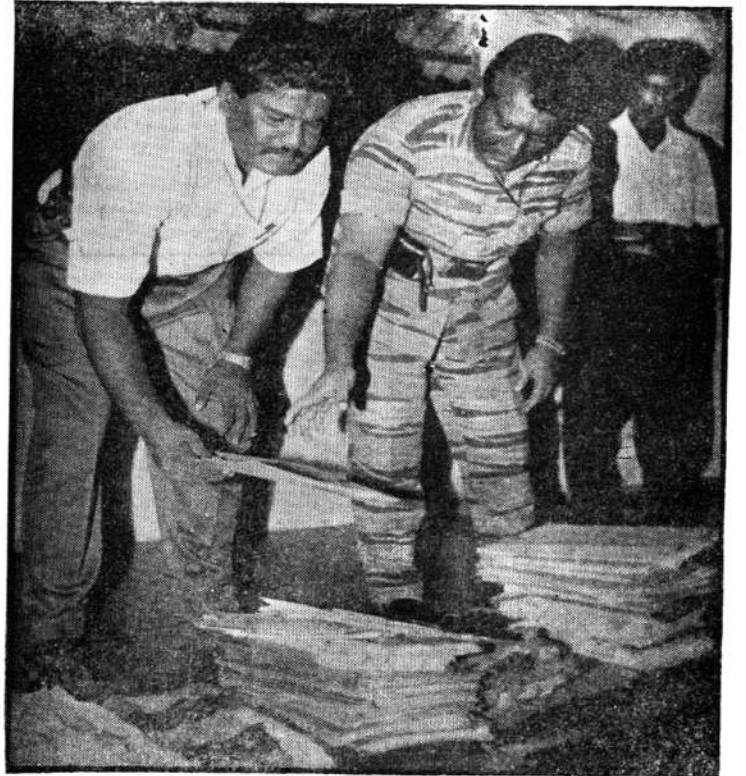
அவன் கடைசியாக வரைந்த மடலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறான் :

" நான் அதிஸ்டசாலி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இயக்கத்தில் சேர்ந்த காலத்தில் கணிசமான நாட்கள் நான் தலைவரோடுதான் நின்றேன் தலைவர் எம்மக்களைப் பற்றிச் சொல்லும் ஒவ்வொரு வசனமும் எனது நெஞ்சை உருக்கும், அப்போதெல்லாம், இந்த மக்களுக்கு நான் அளப்பரிய ஒரு தியாகத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தான் எனக்குள் வரும்.

நெடுநாளாக எனது மனதில் கிடந்த இந்த மிகப் பெரிய ஆசை நிறைவேறும் நாள் நெருங்கிவிட்டது.

என்னைக் கரும்புலிக்கு அனுப்பும் படி எனது அன்புத் தளபதி சொர்ணம் அண்ணனுக்கு எத்தனையோ கடிதங்கள் எழுதினேன். ஆனால், நான் என் அன்புத் தலைவருக்கு ஒரு கடிதம்கூட எழுதவில்லை. ஏன் என்றால், என்னை வளர்த்த தலைவரோடு நான் இரண்டு வருடங்கள் அருகிலேயே வாழ்ந்தேன். அப்போதெல்லாம் நான் பார்த்திருக்கின்றேன். இரவும் பகலும், தனக்கு வரும் கடிதங்களை வாசித்து முடிக்கவே நேரமில்லாமல் அவர் கண்டப்படுவார். அவருக்கு இன்னும் கஸ்டம் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை.

எனக்கு இருக்கும் கடைசி ஆசை ஒன்றே ஒன்றுதான். எங்கள் தலைவர், பல்லாண்டு காலம் இந்த மண்ணில் எம் மக்களோடு வாழ வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் - நிச்சயமாக எமது இனத்துக்கு அவர் சுதந்திர தமிழீழத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பார். அந்த அசையாத நம்பிக்கையோடுதான் நான் இப்போது புறப்படுகிறேன்."



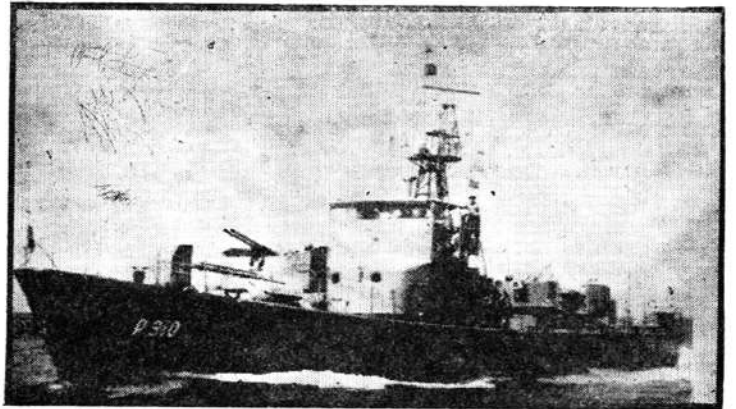
'சாகரவர்த்தனா'விலிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட 'கடல் ஆவணங்கள்'; தலைவரும் தளபதியும் ஆராய்கிறார்கள்.

(|| ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

## இதுவரை தாக்கப்படாத கடற் கலங்கள்



குறைந்தது 120 துருப்புக்களைக் காவியபடி, மணிக்கு 30 கடல் மைல் ( 55 கி. மீ. ) வேகத்தில் செல்லக்கூடிய வீரவுத் துருப்பேறிகள்.



வீரவுப் பிரங்கக் கப்பல்கள்: 'வீரவா', 'கூரயா' போன்றன.